

være til Sværfsættelsen af den næste. Finansministeriet har derfor ved begge disse Veiligheder maattet komme Selskabet imøde ved for sit Bedkommende at samtykke i, at det Firma, der forstrakte Selskabet med de til næste Kampagne nødvendige Forsyhninger, betingelsesvis og indtil et vist Beløb fik Ret til fortrinsvis Dækning af de i Kampagnen indvundne Produkter (hvilke ikke vare indbefattede i Statskassens Pant), ligesom det maatte tilfuges bemeldte Firma, at Statskassen, i Tilfælde af, at Selskabet maatte standse Fabrikens Drift inden Kampagnens Tilendebringelse, vilde afkjøbe det til kontraktmæssig Pris de Beholdninger af Stentul, Sætte og Filtetklæde, som Firmaet til succesfuld Forsyning af Fabriken havde oplagt paa St. Croix som sin Eiendom, dog kun forsaavidt Beholdningerne, om hvis Oplæggelse Indberetning efterhaanden skulde gjøres til Gouvernementet, ikke vare større end Kampagnens firkte Gjennemførelse kunde anses for at have krævet. Det forholdsvis heldige Udfald af begge de paagjældende Kampagner, 1885 og 1887, bevirkede imidlertid, at disse Indrømmelser ikke traadte i Virksomhed.

Tages de nævnte 9 Aar under St, har Fabrikens Drift, i indskrænket Forstand, i Henhold til de foranstaaende Oplysninger givet et Overskud af ialt omtrent 300,000 Kr. (hvoraf, som bemærket, 105,644 Kr. ere indbetalte i Statskassen), og tages Hensyn til, hvad foran er bemærket om de af disse Aar, som i og for sig have givet Underkud, tør man deraf drage den Slutning, at selve Driften i det Hele taget og allet fra Svingninger i de enkelte Aar ikke blot kan bære sig selv, men ogsaa give noget Overskud, under vedvarende gunstige Forhold endogjaa et meget klæffeligt Overskud (i de 3 heldige Aar 1881—1883 var det gennemsnitlige aarlige Overskud over 165,000 Kr., altsaa 23,500 Kr. mere end den løbende 5 pCt. Rente af Aktiekapital og Statslaan). Men paa den anden Side kan man af de foreliggende Data formentlig med Sikkerhed slutte, at under saadanne veylende Forhold, som der med Sandhynlighed maa gjøres Regning paa, kan det neppe ventes, at Fabriken fuldt ud skulde kunne svare den løbende Rente af hele den Kapital, som er anbragt i den, og at der ikke er nogen Udfigt til, at Selskabet nogenstinde skulde faae sine Rentestancer til Statskassen dækkede, endmindre selve Laanet tilbagebetalt. At St. Croix Kolonialkasse har været ude af Stand til at dække sin i Anordningen af 16de Juni 1876 hjemlede Garanti for Statslaanets

Forrentning og Afbetaling og for et bestemt Udbytte af Aktierne, er bekjendt.

Med Aaret 1887 ender et Afsnit af Sukkerfogeriets Historie, idet de imellem Selskabet og Plantere paa St. Croix for et Tidrum af 10 Aar afsluttede Kontrakter om Levering af Rør til Fabriken udløb med dette Aar.

Midt i April 1887 meddelte Selskabets Bestyrelse Finansministeriet, at de indlebede Forhandlinger om disse Kontraktens Fornyelse for længere eller kortere Tid ikke havde ført til noget gunstigt Resultat, idet af Fabrikens tidligere Rørleverandører saa mange havde nægtet at forny Kontrakterne, at Fabriken under Forudsætning af en almindelig Høst ikke vilde kunne gjøre Regning paa Levering af mere end omtrent 55 Mill. Pfd. Rør. Denne Tilbageholdenhed fra flere større Plantageeieres Side var efter Bestyrelsens Overbevisning en Virkning af de forhaandenværende lave Sukkerpriser, idet Planterne under Trykket heraf vilde forsøge, om de ikke ved selv at bearbejde deres Høst kunde opnaa et større pekuniært Udbytte end ved at lade den bearbejde paa Fabriken, en Forventning, som imidlertid Bestyrelsen mente snart vilde brikte, saa at Forsøget sikkert vilde blive opgivet med indtrædende bedre Sukkerpriser. Som Sagerne imidlertid i Diebliffet stode, mente Bestyrelsen at maatte være belabet paa, at Fabrikens Drift i næste Aars Kampagne med den ringere Rørmængde, der nu kontraktmæssigt kunde sikres, og under Forudsætning af, at Priserne beholdt deres daværende lave Standpunkt, ikke vilde kunne bære sig, og for at firkte Fabrikationens Fortsættelse i Kampagnen 1888 vilde det derfor efter Bestyrelsens Formening være nødvendigt, at der ydedes en Understøttelse af Statskassen, saaledes at Bestyrelsen derved blev sat i Stand til at opfylde alle paatagne Forpligtelser, i hvilket Tilfælde Bestyrelsen da med største Økonomi og paa bedste Maade vilde fortsætte Fabrikens Drift.

Som Svar paa denne Henvendelse tilfjendegav Finansministeriet Bestyrelsen svar, at en saadan Understøttelse af Statskassen var man ikke i Stand til at yde eller stille i Udfigt.

Da man ikke kunde betragte den ovenomhandlede Udtalelse fra Bestyrelsen som indeholdende en endelig Beslutning om at standse Driften efter denne Kampagnes Udløb, og da de efterhaanden indløbende Indberetninger lode vente — hvad der ogsaa siden viste sig rigtigt — at Kampagnen (der varede fra 15de Februar til 30te Juni) vilde give et ikke ubetydeligt Overskud, uagtet den